

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudkyň Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci **žalobce: NET and GAMES a.s., IČ 28330633**, Bednářova 621/29, 619 00 Brno, **zastoupeného JUDr. Milanem Vašíčkem, advokátem** se sídlem AK Lidická 57, 602 00 Brno, **proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.5. 2011, č.j. KrÚ 43135/2011,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žalobce n e m á právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému s e toto právo n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení

Dne 7. 3. 2011 uhradil žalobce místní poplatek za provozování jednoho kusu centrálního loterního systému, jako jiného technického herního zřízení povoleného Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, a to za období od 1. 1. 2011 do 31. 3. 2011. Dne 4. 4. 2011 doložil správci poplatku ukončení provozu centrálního loterního systému a požádal o vrácení přeplatku podle § 155 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v platném znění (dále jen „daňový řád“) ve výši 1.389,-Kč za období od 6. 3. 2011 do 31. 3. 2011. Rozhodnutím Městského úřadu Svitavy ze dne 19.4.2011, č.j. 18669-11/OF-171-2011/hol nebylo žádosti žalobce vyhověno s odůvodněním, že vzniklý přeplatek byl použit na úhradu nedoplatku na poplatkové povinnosti za období prvního čtvrtletí roku 2011 ve výši 8.500,-Kč, když správce poplatku zpoplatnil jednotlivá koncová zařízení centrálního loterního systému umístěná na území města Svitavy. Odvolání žalobce bylo rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno.

Žaloba je vystavěna na těchto žalobních bodech:

Žalobce má za to, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť je postaveno na nesprávném výkladu dotčených právních předpisů a vychází z nesprávného zjištění skutkového stavu věci. Žalobce namítá protiústavnost zák. č. 183/2010 Sb., o přechodu některých dalších věcí, práv a závazků České republiky na kraje a obce, občanská sdružení, působící v oblasti tělovýchovy a sportu, a o souvisejících změnách a o změně dalších zákonů, včetně zákona o místních poplatcích (dále jen „zák. č. 183/2010 Sb.“).

Konkrétní námitky žalobce uvádí krajský soud pro přehlednost v následujícím pořadí:

1. Základní vadu rozhodnutí správce poplatku spatřuje žalobce v tom, že správní orgán, přestože mu byl uhrazen místní poplatek za „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ a ačkoliv jej dle zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích (dále jen „zák. o místních poplatcích“), ve spojení se zákonem č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „zák. o loteriích“), nelze za jednotlivé koncové videoloterní terminály vybírat, částku zaplacenou na místním poplatku ani na žádost nevrátil. Dle žalobce koncový interaktivní videoloterní terminál postrádá způsobilost k naplnění sázkového vztahu. Slouží pouze jako zobrazovací jednotka centrálního loterního systému. Uvedené tvrzení je dle žalobce plně podpořeno Standardem centrálního loterního systému s interaktivními videoloterními terminály vydaným Ministerstvem financí pro účely povolovacího řízení.

Vznik přeplatku nelze odmítnout s poukazem na to, že správce poplatku eviduje na straně žalobce fiktivní nedoplatek na stejném místním poplatku, když tento dle názoru žalobce nelze za současné právní úpravy vybírat za jednotlivé koncové interaktivní videoloterní terminály. Správce poplatku

měl tak dle žalobce postupovat podle § 155 odst. 2 daňového řádu a přeplatek jako vratitelný žalobci vrátit.

Ust. § 10a zákona o místních poplatcích stanoví, že poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“ podléhá každý povolený hrací přístroj nebo „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí.“ Uvedený zákon v § 1 písm. g) uvádí, že jde o poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“, přičemž odkazuje na zákon o loteriích. Zákon o loteriích v § 50 odst. 3 stanoví, že ministerstvo může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části I. až IV. upraveny s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny. Citované ustanovení hovoří pouze o povolování her, nikoliv o povolování „zařízení.“ Pojem jiného technického herního zařízení není přitom nijak vymezen. Dle žalobce je tak ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích pro svou neurčitost a nesrozumitelnost neaplikovatelné.

Jako další argument žalobce uvedl, že v případě rozšíření o další koncová videoloterní zařízení nevydává Ministerstvo financí nové rozhodnutí o povolení, nýbrž stávající rozhodnutí toliko „rozšiřuje.“ Žalobce odmítá jako nesprávný výklad Ministerstva financí obsažený ve sdělení ministerstva ze srpna roku 2010, dle něž se za technické herní zařízení považují právě i jednotlivé koncové videoloterní terminály.

Žalobce se dovolával aplikace zásady „*in dubio mitius*,“ resp. „*in dubio pro libertate*“ s odkazem na nálezy Ústavního soudu (sp. zn. IV. ÚS 666/02 ze dne 15.12.2003, sp. zn. I. ÚS 643/06 ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. IV. ÚS 29/05) a rozsudek Nejvyššího správního soudu (č.j. 2Afs 24/2005-44 ze dne 14. 7. 2005) svědčící o aplikaci těchto zásad v oblasti veřejného práva, nabízejí-li se v případě nejasností výklady dva druhy interpretace. Poukázal na maximum ukládající orgánům veřejné moci povinnost šetřit při ukládání a vymáhání daní dle zákona podstatu a smysl základních práv a svobod (čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod ve spojení s čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod).

2. Žalobce uvedl argumentaci protiústavnosti novely zákona o místních poplatcích provedené zákonem č. 183/2002 Sb., kterou byl poplatek za „jiné technické herní zařízení“ povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu zaveden, přičemž žalobce sporoval legitimitu legislativního procesu, z čehož vyvodil závěr, že novela nebyla přijata ústavně konformním způsobem, a měla by být proto Ústavním soudem zrušena. Žalobce navrhl postup krajského soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy.

Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil, včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný se ve svém vyjádření k žalobě podrobně zabýval důvody, které vedly k vydání rozhodnutí, odkázal na obsah odůvodnění žalovaného rozhodnutí a na obsah správního spisu, přičemž setrval na svém právním hodnocení ohledně předmětu poplatkové povinnosti. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Replika žalobce:

V replice žalobce opětovně setrval na svých závěrech uvedených v žalobě, přičemž vyjádřil nesouhlas s rozsudky Krajského soudu v Brně (č.j. č.j. 31Af 131/2011-88 ze dne 6. 2. 2013, č.j. 31 Af 28/2012-15 ze dne 19.2.2013) vztahujícími se k dané právní problematice. Žalobce uvedl, že i přes rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 6/12, když byla shledána ústavnost přijetí zákona č. 183/2002 Sb., na žalobě trvá. Žalobce zdůraznil, že podstatou povolovacího procesu Ministerstva financí je vždy povolení celého systému jako celku (konstitutivní část rozhodnutí), nikoliv výčet koncových terminálů (deklaratorní část rozhodnutí).

Posouzení věci krajským soudem:

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č.j. 7 Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č.j. 2 Ads 33/2003-78 a zejména usnesení

rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 8. 3. 2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. „*ex officio*“, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoúčelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2008, č.j. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přičemž ve věci rozhodl bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s.ř.s. výzva účastníkům řízení z r. 2011) a dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Předmětem rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a žalovaného byla žádost žalobce o vrácení vratitelného přeplatku na místním poplatku za „jiné technické herní zařízení“, v daném případě se jednalo o interaktivní videoloterní terminál jako koncové zařízení a součást centrálního loterního systému, přičemž žalovaný na rozdíl od žalobce vyvodil povinnost žalobce k placení tohoto poplatku z obecně závazné vyhlášky, o jejíž existenci není mezi účastníky sporu. Rovněž mezi účastníky není sporné, že poplatek byl stanoven podle § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích, podle něhož poplatku za provozovaný hrací přístroj nebo „jiné technické herní zařízení“ povolené Ministerstvem

financí podléhá každý hrací přístroj nebo „jiné technické herní zařízení“ povolené Ministerstvem financí, když poplatek platí jeho provozovatel podle § 10a odst. 2 zákona o místních poplatcích. V dané věci jde tedy o právní posouzení předmětu poplatkové povinnosti.

Podle ust. § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích může obec vybírat mimo jiné i uvedený poplatek, tj. poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ 15). Obsah indexu 15) a poznámky pod čarou přitom znamenají odkaz na zákon o loteriích. Žalovaný dospěl k závěru, že předmětem poplatku dle § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích jsou povolené výherní hrací přístroje a veškerá jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí a pod pojem „jiné technické herní zařízení“ je možno zařadit herní, technická, jiná než výherní hrací přístroje, přičemž v případě žalobce je počet zpoplatněných jiných technických zařízení roven počtu koncových interaktivních videoloterních zařízení. Krajský soud se ztotožňuje s výše uvedeným závěrem žalovaného s tím, že doplňuje jeho závěry prezentované v žalobou napadeném rozhodnutí o následující:

Stanovení místních poplatků patří do samostatné působnosti obce, přičemž tyto poplatky může obec zavést obecně závaznou vyhláškou, ve které upraví podrobnosti jejich vybírání, zejména stanoví konkrétní sazbu poplatku, vznik a zánik poplatkové povinnosti, lhůtu pro splnění ohlašovací povinnosti, splatnost, úlevy a případné osvobození od poplatku (§ 14 odst. 1 a § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích). Poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo „jiné technické herní zařízení“ povolené Ministerstvem financí podléhá každý hrací přístroj nebo „jiné technické herní zařízení“ a platí jej jeho provozovatel. Z výše citovaného ust. § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích vyplývá, že obce mají právo vybírat poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo „jiné technické herní zařízení“ povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, když tímto „jiným právním předpisem“ lze ve smyslu odkazu uvedeného v indexu 15), tj. v poznámce pod čarou, rozumět zákon o loteriích. Podle ust. § 50 odst. 3 zákona o loteriích může Ministerstvo financí povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou uvedeny v části I. až IV. tohoto zákona s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny a použije se přitom přiměřeně ust. části I. až IV. zákona.

Je sice pravdou, že zákon o loteriích neuvádí výslovnou definici pojmu „jiné technické herní zařízení“, avšak z ust. § 1 odst. 1 zákona o loteriích (hru lze provádět pomocí mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení), či z ust. § 2 písm. e) zákona o loteriích (sázkové hry provozované pomocí elektronicky nebo elektronickomechanicky řízených výherních hracích přístrojů nebo podobných zařízení) lze vyvodit závěr o tom, že „technická zařízení pro provozování sázkových her pomocí terminálů“ jsou technickým herním zařízením, a to jak ve formě „centrální jednotka“, „místní kontrolní jednotka“, tak ve formě „koncové zařízení, interaktivní videoloterní terminál.“ Pod pojem „povolené Ministerstvem financí“ je možné zařadit nejen povolení pro centrální

jednotku a alespoň jedno koncové zařízení, ale i následně vydávaná povolení pro další koncová zařízení, neboť pro každé z nich vydává Ministerstvo financí konkrétní povolení (v příslušném rozhodnutí je toto koncové zařízení individuálně určeno). Jestliže Ministerstvo financí žalobci povolilo provozování loterie a jiné podobné hry podle ust. § 50 odst. 3 zákona o loteriích, přičemž se jednalo o centrální loterní systém, tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými interaktivními videoloterními terminály, tak bylo oprávněno tím spíše povolit jednotlivé koncové interaktivní videoloterní terminály, přičemž jejich provozování a umístění Ministerstvo financí i schválilo. Význam slov „povoluje“ a „schvaluje“ není natolik rozdílný, aby soud mohl přisvědčit účelovému tvrzení žalobce o tom, že když Ministerstvo financí rozhodlo o povolení provozování loterie nebo jiné podobné hry a schválilo umístění a provozování zařízení v konkrétních provozovnách a v případě umístění nového zařízení je toto rozhodnutí pouze „rozšiřováno“ a má toliko „deklaratorní“ charakter.

Soud nemá pochyb o tom, že povolení udělené Ministerstvem financí žalobci je povolením podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, tj. povolením loterie a jiné podobné hry, když v povolení je uveden způsob provozování této hry, tj. centrální loterní systém s centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými terminály. Z hlediska poplatkové povinnosti ve vztahu k zákonu o místních poplatcích je nerozhodné, na jakém principu či prostřednictvím čeho je povolená loterie provozována. V rámci druhů loterií a jiných podobných her převažují tzv. technické hry, jejichž provozování je přímo spojeno s technickým zařízením sloužícím k provozu této hry, a toto je také jednotlivým povolením specifikováno. Jde o loterie a jiné podobné hry neupravené v části I. až IV. zákona o loteriích a povolované Ministerstvem financí na základě zmocnění ust. § 50 odst. 3 zákona o loteriích, přičemž do této kategorie her patří nesporně i hry provozované prostřednictvím centrálního loterního systému včetně interaktivních videoloterních terminálů, které by bez povolení herního zařízení, jež realizaci herního procesu zabezpečuje a v jehož softwaru je příslušná hra obsažena, nebylo možné provozovat. Z pohledu funkčnosti a nedělitelnosti je nutné považovat za „jiné technické herní zařízení“, které je schopno v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku realizovat celý herní proces, podle § 1 odst. 1 zákona o loteriích, a tedy za předmět místního poplatku, centrální jednotku a jeden kus interaktivního videoloterního terminálu. Ministerstvo financí tak je oprávněno povolit loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím centrálního loterního systému. Jestliže Ministerstvo financí povoluje loterii nebo jinou podobnou hru, neuvedenou v části I. až IV. zákona o loteriích, je jeho povinností, vyplývající z § 50 odst. 3 tohoto zákona, přiměřeně použít ust. části I. až IV. zákona o loteriích, tzn. že musí přiměřeně aplikovat ustanovení týkající se obsahových náležitostí povolení povolujících loterie nebo jiné hry, uvedené v části I. až IV. zákona o loteriích, tj. mimo jiné i schválení umístění „jiného technického herního zařízení“. Výše uvedené závěry soudu odpovídají i právnímu názoru Ústavního soudu, vyslovenému v jeho nálezu sp. zn. Pl. ÚS 29/10 ze dne 14.6.2011 (publikováno ve Sbírce soudních rozhodnutí pod č. 202/2011 Sb.), ze kterého vyplývá, že videoloterní terminály, jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je

umístěno centrálně, jsou podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) zákona o loteriích, neboť se jedná nepochybně o zařízení výherním hracím přístrojům podobná a sloužící k těmto účelům.

Soud tedy dospěl k závěru, že v projednávané věci existovaly zákonné předpoklady pro stanovení a placení výše zmíněné poplatkové povinnosti za jiná technická herní zařízení, tj. za koncové interaktivní videoloterní terminály, když v případě žalobcem provozovaných herních zařízení vznikla žalobci zákonná povinnost platit místní poplatek podle § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích, přičemž se v případě žalobce jednalo o povolenou loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím „jiného technického herního zařízení“, a zároveň se jednalo o „jiné technické herní zařízení“ povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Současně žalobce splnil ohlašovací povinnost ke správci poplatku, k jehož placení mu povinnost vznikla, přičemž žalobcem výše zmíněné důvody, směřující proti stanovení této povinnosti, neobstály (viz argumentace soudu výše).

Nad rámec uvedené argumentace krajský soud doplňuje tu podstatnou okolnost, totiž, že v případě akceptace žalobcova právního názoru na věc, by byla připuštěna nerovnost mezi jednotlivými provozovateli jako poplatníky, když by poplatek ve stejné výši hradili provozovatelé s různým počtem provozovaných koncových videoloterních terminálů. Takový výklad krajský soud pro jeho absurdní důsledky odmítá.

Jestliže žalobci poplatková povinnost vznikla a výše zmíněné námitky žalobce směřující proti zákonnosti stanovení poplatku neobstály, tak nemohl vzniknout žalobci nárok na vrácení přeplatku na již uhrazeném místním poplatku za „jiné technické herní zařízení“ povolené Ministerstvem financí jako vratitelného přeplatku, neboť k použití přeplatku na úhradu nedoplatku existoval právní důvod, tedy nejednalo se o fiktivní nedoplatek a nejednalo se o vratitelný přeplatek (viz argumentace soudu výše). Z definice daňového přeplatku obsažené v ust. § 154 odst. 1 daňového řádu vyplývá, že za přeplatek se označuje částka, o kterou úhrn plateb a vrátek na kreditní straně osobního daňového účtu převyšuje úhrn předpisů a odpisů na debetní straně každého jednotlivého v evidenci vedeného osobního daňového účtu daňového subjektu. Jedná se vlastně o kladné saldo na osobním daňovém účtu. Daňový přeplatek je však možné vrátit pouze tehdy, jestliže vznikl a je-li vratitelný. V přezkoumávané věci správce poplatku dospěl k negativnímu závěru, tudíž postupoval v souladu se zákonem a vydal negativní rozhodnutí. Rovněž rozhodnutí žalovaného je v souladu se zákonem, když z rozhodnutí odvolacího správního orgánu vyplývá to, jak tento správní orgán naložil s odvolacími důvody a vyplývá z něj i dostatečně a srozumitelně skutkový a právní závěr, na jehož základě bylo přezkoumávané rozhodnutí vydáno, odvolací správní orgán objasnil rozhodující skutkové okolnosti projednávané věci a řádně se vypořádal s odvolacími námitkami (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č.j. 7 Afs 212/2006-74). Vzhledem k tomu, že se krajský soud neztotožnil s právním názorem žalobce o možnosti dvojího výkladu „jiného technického herního

zařízení,“ nemá zde uplatnění zásad „*in dubio mitius*“ či „*in dubio libertate*“ svoje opodstatnění.

Soud tedy nemá důvod pochybovat o zákonnosti obou správních rozhodnutí.

Nedůvodná je též i námitka žalobce týkající se protiústavnosti části zákona č. 183/2010 Sb., kterým byl novelizován zákon o místních poplatcích. Tato otázka byla již vyřešena Ústavním soudem nálezem ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/2012, přičemž Ústavní soud dospěl k závěru, že novela zákona o místních poplatcích (zákon č. 183/2010 Sb.), kterou byl poplatek za „jiné technické herní zařízení“ povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu zaveden, nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem. Krajský soud je vázán uvedeným nálezem Ústavního soudu a nemůže se od něj odchýlit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č.j. 2 Afs 180/2004-44; rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná, proto ji musel zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Náklady řízení:

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému toto právo soud nepřiznal, když žalovanému dle obsahu soudního spisu nevznikly žádné náklady řízení, které by přesahovaly obvyklý rozsah jeho úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost

vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 5. června 2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
V. P.